

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Ing. P. R.**,
IČ X, X,
zastoupen Mgr. Pavlem Bobkem, advokátem,
se sídlem Muchova 223/9, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství ČR**
se sídlem náměstí Těšnov 65/17, Nové Město, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2020, č. j.: 38295/2020-MZE-18142, sp. zn. 5 ZK 19771/2020-18142,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Odboru zemědělských komodit, ze dne 6. 10. 2020, č.j. 38295/2020-MZE-18142, sp. zn. 5 ZK 19771/2020-18142, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Pavla Bobka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí České plemenářské inspekce (dále jen „ČPI“) ze dne 16. 6. 2020, č. j. 3896/2020-ČPI (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí ČPI ze dne 22. 5. 2020, č. j. 2949/2020-ČPI (dále též „původní prvostupňové rozhodnutí“), jím byl žalobce uznán vinným ze spáchání sbíhajících se přestupků:

- a) na úseku označování ovcí dle § 27 odst. 7 písm. a) zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat (dále jen „plemenářský zákon“) v návaznosti na § 22 odst. 1 téhož zákona a § 22 odst. 1 vyhlášky č. 136/2004 Sb., kterou se stanoví podrobnosti označování zvířat a jejich evidence a evidence hospodářství a osob stanovených plemenářským zákonem (dále též „vyhláška“) tím, že nezajistil označení 28 ovcí (7 samců a 21 samic) ke dni kontroly neidentifikovatelných, označené čísla v protokolu o výsledku kontroly a ve výroku původního prvostupňového rozhodnutí, jež s narodily mezi lety 2011 až 2016 a byly v blíže nezjištěné době přemístěny na kontrolované hospodářství, čímž nesplnil povinnost zajistit, aby ovce byly řádně označeny dvěma identifikačními prostředky v souladu s přímo použitelným předpisem Evropské unie o stanovení systému a evidence ovcí a koz stanovenou plemenářským zákonem a vyhláškou
- b) přestupku na úseku evidence koní dle § 27 odst. 8 písm. b) plemenářského zákona v návaznosti na § 23 odst. 1 písm. b) téhož zákona a ustanovení § 41 odst. 1, 4 vyhlášky tím, že evidoval v Registru koní v hospodářství (RKH) navíc koně Farella a klisnu Kerol dle specifikace v původním prvostupňovém rozhodnutí, čímž nesplnil povinnost stanovenou plemenářským zákonem a vyhláškou řádně vést RHK a evidovat v něm všechna chovaná zvířata
- c) přestupku na úseku evidence koní dle § 27 odst. 8 písm. c) v návaznosti na § 23 odst. 1 písm. c) téhož zákona a § 46 odst. 1 vyhlášky, kterého se dopustil tím, že do dne kontroly nepředal pověřené informace o úhynu koně Farella a klisny Kerol dle specifikace v původním prvostupňovém rozhodnutí, kdy k dokonání přestupku u koně Farella došlo dne 2. 5. 2017 a u klisny Kerol dne 19. 5. 2018.

Za tyto přestupky byla žalobci uložena původním prvostupňovým rozhodnutím dle § 27 odst. 26 písm. c) plemenářského zákona pokuta ve výši 30 000,- Kč, která byla v autoremeduře ČPI snížena prvostupňovým rozhodnutím na 20 000,- Kč, a žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že ČPI zahájila dne 30. 10. 2019 na hospodářství žalobce s registračním číslem CZ 52067370, Železnice (dále jen „hospodářství“), kontrolu č. j. 8362/2019-ČPI/Rod zaměřenou na dodržování plemenářského zákona. Předmětem kontroly bylo označování a evidence ovcí, koz a koní. Při kontrole ČPI zjistila, že žalobce neoznačil 28 ovcí, které se narodily na hospodářství mezi lety 2011-2016. Dále bylo zjištěno, že žalobce evidoval v registru koní v hospodářství navíc dva koně, koně Farella (IČ koně 203001224711890) a klisnu Kerol (IČ koně 203011994337604) a nezaslal hlášení o úhynu těchto dvou koní, které uhynuly v roce 2017 a 2018. O výsledku kontroly byl pořízen protokol č. j. 8362/2019-ČPI/Rod (dále jen „protokol o kontrole“). Žalobce proti protokolu nevznnesl námitky. Na základě výsledku kontroly bylo žalobci dne 25. 11. 2019 uloženo Opatření k odstranění nedostatků a jejich příčin. Následnou kontrolou dne 5. 2. 2020, č. j. 501/2020/8326/2019-ČPI/Rod/A bylo zjištěno, že žalobce uložená opatření splnil. Oznámení o zahájení přestupkového řízení č. j. 1180/2020-ČPI bylo žalobci doručeno dne 9. 3. 2020. Žalobce se k oznámení nevyjádřil.
3. ČPI následně dne 22. 5. 2020 vydala výše uvedené původní prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání, v němž se domáhal přehodnocení uložené sankce. Uznal,

že porušil plemenářský zákon a určitý finanční trest si „zasloužil,“ své pochybení však nepovažoval za tak společensky nebezpečné, jak bylo uvedeno v původním prvostupňovém rozhodnutí a měl za to, že je výše uložené pokuty pro něj spíše demotivační a likvidační. Na základě toho změnila, ČPI původní prvostupňové rozhodnutí dle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) prvostupňovým rozhodnutím v nyní projednávané věci tak, že pokutu snížila na 20 000,- Kč.

4. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce znovu odvolání (ze dne 1. 7. 2020), kde uváděl shodně jako v odvolání předchozím, navíc však dodal, že se nejednalo o porušení § 22 odst. 1 plemenářského zákona a § 22 odst. 1 vyhlášky, nýbrž o porušení § 22 odst. 6 plemenářského zákona, a tedy se jednalo o přestupek podle § 27 odst. 7 písm. d). Spáchaná porušení plemenářského zákona měla podle něj nulovou společenskou nebezpečnost a jako sankci navrhl napomenutí, případně uložení pokuty maximálně do výše 3 000,- Kč.
5. Žalovaný považoval odvolání za účelové s cílem vyhnout se zaplacení uložené pokuty a nákladů řízení. Měl za to, že žalobce nepředložil takové argumenty, kterými by vyvrátil skutečnosti zjištěné jak v prvotních dokumentech o kontrolní činnosti, tak i v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, proto odvolání žalobou napadeným rozhodnutím zamítl.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce v žalobě brojil proti výši uložené pokuty, kterou považoval za likvidační a zcela zjevně nepřiměřenou, neodpovídající (pokud vůbec) společenské škodlivosti jeho činu.
7. Žalobce dále namítal nesprávné právní posouzení přestupku, kterého se měl dopustit podle protokolu o kontrole porušením § 27 odst. 7 písm. a) plemenářského zákona v návaznosti na ustanovení § 22 odst. 1 plemenářského zákona a ustanovení § 22 odst. 1 vyhlášky tím, že nezajistil označení 28 ovcí. Žalobce však v souladu s § 22 odst. 1 plemenářského zákona řádně všechny ovce označil ušními známkami a zaslal hlášení do Stájového registru. Konstatoval, že ovce při kontrole ušní známky neměly, neboť si je v průběhu času vytrhnou. Žalobce v důsledku tíživé životní a ekonomické situace nestihl zajistit nastřelení duplikátů ušních známek. Proto se mohl dopustit pouze porušení § 22 odst. 6 plemenářského zákona, o tom se však do Stájového registru žádné hlášení neposílá, tedy se nemohl dopustit porušení povinnosti vést Stájový registr. Nezajištěním nastřelení duplikátů ušních známek ovcím tak mohlo dojít ke spáchání přestupku, nikoliv však podle § 27 odst. 7 písm. a), nýbrž podle § 27 odst. 7 písm. d) plemenářského zákona.
8. K výši pokuty uvedl, že podle § 27 odst. 26 písm. c) plemenářského zákona je možné za oba tyto přestupky uložit stejnou pokutu až do výše 1 000 000,- Kč, špatným vyhodnocením skutkového stavu ale došlo k nesprávnému určení výše pokuty, která i po snížení činí částku 20 000,- Kč. Tato částka by byla pochopitelná v případě, že by svým jednáním skutečně hrubě a ve velkém rozsahu porušil povinnosti vedení Stájového registru, což je závažnější než porušení zákonných povinností, za které je sankcionován. Je však diametrální rozdíl mezi porušením povinnosti vést Stájový registr (čehož se nedopustil) a pouhým nezajištěním nastřelení duplikátů ušních známek. Horní hranice pokuty je koncipována tak, aby v nejextrémnějších případech byla přiměřená při sankcionování podnikatelů s desítkami tisíc kusů zvířat. Podle žalobce odpovídá společenské škodlivosti jeho činu pokuta ve výši maximálně 3 000,- Kč. Zdůraznil, že před doručení oznámení o zahájení přestupkového řízení sám své pochybení bez dalšího napravil, to však správní orgány dostatečně nezohlednily při jejich rozhodování.
9. Uvedl, že proti němu byla vedena lživá a dehonestující kampaň ze strany jeho bývalé brigádnice, se kterou musel pro její vážná a nebezpečná pracovní pochybení ukončit

spolupráci. Tato brigádnice iniciovala svým podnětem již několikátou inspekci ze strany státních orgánů, které jsou zbytečným zásahem do podnikání žalobce, jež je v současnosti téměř na svém konci, pokuta ve výši 20 000,- Kč je pro něj likvidační.

10. Podle žalobce žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů, špatně zjistil skutkový stav, věc nesprávně právně posoudil a uložil zbytečně přísnou a zjevně nepřiměřenou sankci.
11. Kromě toho žalovaný pochybil při doručování rozhodnutí, které nedoručil advokátovi žalobce, který jej v řízení zastupoval. Předcházející řízení tak bylo zatíženo závažnou procesní vadou. Žalovaný rovněž uvedl nesprávnou výši pokuty 23 000,- Kč, ačkoliv byla žalobci uložena prvostupňovým rozhodnutím pokuta ve výši 20 000,- Kč.
12. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby soud upustil od uložení trestu či trest snížil.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že § 22 odst. 1 plemenářského zákona je jedním z hlavních pilířů tohoto zákona. Výraz „označování“ zjevně nemíří pouze na jedno konkrétní označení zvířat, ale na soustavnou činnost, kterou chovatel provádí po celou dobu života označovaného zvířete. Skutková podstata daného přestupku spočívá právě v absenci snahy chovatele o označení zvířete. Takové jednání má vyšší společenskou škodlivost, neboť odráží negativní vztah chovatele k zajištění označení zvířat a absenci snahy tak učinit.
14. Ustanovení § 22 odst. 6 plemenářského zákona naproti tomu reaguje na specifickou situaci, kdy chovatel nesplní povinnost do 2 pracovních dnů zabezpečit náhradní označení označovaného zvířete náhradním způsobem, tuto skutečnost neprodleně ohlásit pověřené osobě a po vydání duplikátu identifikačního prostředku jím označované zvíře neprodleně označit. Typickým příkladem přestupku podle § 22 odst. 6 plemenářského zákona je situace, kdy v okamžiku kontroly má ovce jednu ušní známku, druhá je ztracená a nedošlo ke splnění povinností chovatele, resp. chovatel sice vyvinul snahu o splnění svých povinností, ale tato snaha nenaplnila všechny podmínky, které jsou po chovateli požadovány. Toto ustanovení tak míří na určitou nepozornost chovatele, kdy tato nepozornost nedosahuje tak vysoké společenské škodlivosti jako úplná absence označení zvířete.
15. Podle žalovaného z protokolu o kontrole jasně vyplývá, že žalobce nevyvinul žádnou snahu o jakékoliv označení označovaných zvířat, bez ohledu na to, kdy mu tato povinnost vznikla. Proto bylo jeho jednání posouzeno podle § 27 odst. 7 písm. a) plemenářského zákona. Žalobce nepodal proti protokolu o kontrole námitky, ani se nevyjádřil k oznámení o zahájení přestupkového řízení. V odvolání proti původnímu prvostupňovému rozhodnutí žalobce svůj nesouhlas s kvalifikací přestupků neuvedl, naopak si byl porušení plemenářského zákona vědom a žádal pouze o snížení sankce. Až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uvedl námitku nesprávné právní kvalifikace.
16. Pokud žalobce považuje přestupek podle § 27 odst. 7 písm. a) plemenářského zákona za závažnější než přestupek podle § 27 odst. 7 písm. d) plemenářského zákona, pak tomu tak ale není. Za oba přestupky hrozí podle § 27 odst. 16 písm. c) sankce až do výše 1 000 000,-

Kč. Z materiálního hlediska vzato je jak neoznačení zvířat, tak nezajištění jejich duplikátů postiženo stejnou společenskou závažností.

17. Žalobce nechápe podstatu a smysl pojmů Stájový registr a Ústřední evidence. Stájový registr je evidence zvířat vedená fyzicky či elektronicky, v níž se zaznamenávají všechny události na hospodářství, tedy přesuny zvířat, jejich narození, úhyn atd. Vede se zde evidence jednotlivých zvířat chovaných na konkrétním hospodářství. Pokud je Stájový registr veden elektronicky, jsou pak skrze něj odesílány informace do tzv. Ústřední evidence. Ústřední evidence je oproti Stájovému registru, jehož účelem je spíše zaznamenávání pohybů zvířat a jejich evidence na konkrétním hospodářství, komplexní databázi obsahující údaje o původu, identifikačních číslech, přemísťování a dalších změnách zvířat, dále informace o hospodářství, chovateli, provozovateli jatek, shromažďovacích střediscích, dopravcích, asanačních podnicích a dalších. Účelem Ústřední evidence je v souladu s nařízením Rady EU č. 21/2004 ze dne 17 prosince 2003 o stanovení systému identifikace a evidence ovcí a koz a o změně nařízení (ES) č. 1782/2003 a směrnic 92/102/EHS a 64/432/EHS zajistit komplexní informace týkající se jak zvířat, tak osob, které s nimi nakládají, na národní i mezinárodní úrovni. Smyslem obou evidencí je poskytovat správné údaje o chovaných zvířatech, unijní rozměr má spíše Ústřední evidence. Žalobce vedl Stájový registr elektronicky, a proto se nesprávné zapsání údajů do Stájového registru projevilo i v Ústřední evidenci.
18. Žalovaný k tomu doplnil, že žalobce nebyl obviněn z porušení povinnosti vést Stájový registr. Žalobce nesplnil povinnost řádně vést Registr koní v hospodářství a evidovat v něm všechna chovaná zvířata. Je třeba rozlišovat mezi povinností „vést Registr koní v hospodářství“ a povinností „vést Registr koní v hospodářství řádně“.
19. Žalovaný zdůraznil, že pokuta 20 000,- Kč byla žalobci uložena nejenom za neoznačení ovcí, ale též za porušení povinnosti řádně vést Registr koní v hospodářství. Výše pokuty je zcela adekvátní a nevybočuje z běžných sankcí ukládaných jiným chovatelům za stejné porušení povinností stanovených plemenářským zákonem.
20. Žalovaný uvedl, že řádné označování hospodářských zvířat je nástrojem, jehož cílem je pomocí jednoznačné identifikace zvířat zajistit případné omezení šíření nákazy. Pokud by se zjistily nedostatky v systému označování zvířat, jehož důsledkem by bylo zavlečení infekční nemoci zvířat na území jiných států, mohlo by skutečně dojít k sankcionování České republiky, a to za nedodržení povinností, které jí vyplývají z legislativy Evropské unie. Pokud nejsou hospodářská zvířata řádně označena, může docházet k jejich záměnám a může dojít k onemocnění zvířete, jehož přesuny nebudou evidovány a nebude tak zjištěno, jak se mohla nákaza rozšířit.
21. Žalovaný připomněl, že ČPI na základě žalobcova odvolání již jednou přehodnotila žalobcovu situaci a pokutu snížila z 30 000,- Kč na 20 000,- Kč. ČPI i žalovaný při ukládání sankcí za zjištěné přestupky vycházeli z účinného znění plemenářského zákona, z interní metodiky a především ze zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Tak je zajištěno, že bude zachován princip materiální rovnosti správního řízení, kdy je se stejnými případy nakládáno stejně a s rozdílnými rozdílně. Zjištěný stav na hospodářství žalobce zcela odpovídal jiným případům, kdy za stejná pochybení byla uložena stejná sankce.
22. Žalovaný souhlasil se žalobcem, že horní hranice pokuty je skutečně koncipována pro přestupky mimořádné závažnosti a pro případy extrémní. Podle žalovaného je ale sankce ve výši 20 000 Kč plně v souladu s touto premisou, neboť činí 2 % z nejvyšší možné

uložené pokuty a tedy v souladu se zákonem, interní metodikou ČPI i její rozhodovací praxí.

23. Z rozhodnutí ČPI jasně vyplývá, že byly zhodnoceny jak okolnosti přitěžující, tak polehčující. Jako přitěžující okolnost bylo hodnoceno, že přestupek týkající se neoznačování zvířat se týkal téměř tří desítek zvířat, což lze hodnotit jako nezanedbatelné množství. Jako polehčující okolnost byla zhodnocena žalobcem provedená náprava nedostatků před uložením pokuty.
24. K tvrzení žalobce, že je proti němu vedena dehonestující kampaň ze strany jeho bývalé zaměstnankyně žalovaný konstatoval, že ČPI provedla kontrolu u žalobce na základě podnětu, který jí byl zaslán Krajskou veterinární správou Státní veterinární správy pro Královéhradecký kraj, a to v souladu se svými pravomocemi.
25. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem

26. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud o důkazech nerozhodoval, neboť žalobce na jejich provedení netrval s ohledem na to, že jsou součástí spisového materiálu žalovaného, ze kterého soud při přezkumu zákonnosti vychází.
27. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
28. Soud z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, podané žaloby, jakož i vyjádření žalovaného k žalobě ověřil skutkový stav a dospěl k závěru, že správní orgány zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností v nezbytném rozsahu podle § 2 a § 3 správního řádu.
29. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
30. Podle § 22 odst. 1 plemenářského zákona v rozhodném znění *Chovatelé označovaných zvířat jsou povinni zajistit jejich označování identifikačními prostředky, způsobem a v termínech stanovených vyhláškou, u plemenných koní, pro které je v České republice vedena plemenná kniha, prostřednictvím příslušného uznaného chovatelského sdružení, u koní, pro které není v České republice vedena plemenná kniha, a oslů a jejich kříženců s koňmi prostřednictvím pověřené osoby.*
31. Podle § 22 odst. 1 vyhlášky č. 136/2004 v rozhodném znění *Každá ovce nebo koza musí být nejpozději do 6 měsíců od narození, vždy však před tím, než opustí hospodářství, kde se narodila, označena v souladu s přímo použitelným předpisem Evropské unie o stanovení systému a evidence ovcí a koz dvěma identifikačními prostředky.*
32. Podle § 22 odst. 6 plemenářského zákona v rozhodném znění *Dojde-li ke ztrátě identifikačního prostředku nebo k jeho poškození, které znemožňuje identifikaci označovaného zvířete, anebo se údaje na něm uvedené stanou nečitelnými, je chovatel povinen*
 - a) zabezpečit do 2 pracovních dnů označení označovaného zvířete náhradním způsobem tak, aby jej bylo možné znovu identifikovat,
 - b) tuto skutečnost neprodleně ohlásit pověřené osobě a současně si od ní vyžádat duplikát identifikačního prostředku,
 - c) po obdržení duplikátu identifikačního prostředku jím příslušné označované zvíře neprodleně označit.

33. Podle § 27 odst. 7 plemenářského zákona v rozhodném znění *Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako chovatel označovaných zvířat dopustí přestupku tím, že*
a) *nezajistí jejich označování identifikačními prostředky podle § 22 odst. 1,*
d) *nepostupuje v případě ztráty identifikačního prostředku nebo jeho poškození podle § 22 odst. 6.*
34. Podle § 27 odst. 26 písm. c) plemenářského zákona v rozhodném znění *Za přestupek lze uložit pokutu do 1000000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. i) nebo j), odstavce 2 písm. e), i) nebo j) nebo odstavce 7, 8, 9, 10, 11, 13, 15, 22, 23, 24 nebo 25.*
35. Podle ust. § 68 odst. 3 věta první správního řádu *V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
36. Soud předně uvádí, že žaloba nesměřuje proti rozhodnutí správních orgánů na úseku registru koní, jak byly tyto přestupky výše vymezeny pod písmeny b) a c), ale brojí proti rozhodnutí o přestupku pod písmenem a) na úseku označování ovcí dle § 27 odst. 7 písm. a) v návaznosti na § 22 odst. 1 plemenářského zákona a § 22 odst. 1 vyhlášky.
37. Žaloba je důvodná, neboť žalobou napadené rozhodnutí postrádá srozumitelnost ve vymezení skutkové podstaty, za kterou byl žalobce na úseku označování zvířat sankcionován.
38. Nelze přehlédnout, že žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jednoznačně vymezil spor, když namítal, že neměl být postižen podle ustanovení § 27 odst. 7 písm. a), ale podle ust. § 27 odst. 7 písm. d) plemenářského zákona. Žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného přisvědčilo posouzení ČPI (mimo jiné) v tom, že se žalobce dopustil porušení ustanovení podle § 27 odst. 7 písm. a) ve spojení s § 22 odst. 1 plemenářského zákona a § 22 odst. 1 vyhlášky, současně ale k této odvolací námitce připustilo „že byt' byl v rozhodnutí uveden nesprávný paragraf plemenářského zákona, podle § 26 písm. c) je výše maximální sankce v obou případech stejná“. Z argumentace žalovaného tak vyplývá, že je irelevantní, jakou skutkovou podstatu žalobce porušil, rozhodné je, že je výše sankce stejná. Taková úvaha žalovaného ale není v souladu se zákonem, neboť ve správním trestání musí být postaveno najisto, za jaké protiprávní jednání je delikvent postihován a ve vztahu k jakému jednání je učiněna úvaha o výši trestu. Soud shledává rozdíl, zda je žalobce postižen za jednání, spočívající v neoznačení zvířete od jeho narození, jak to vymezuje zákon v ust., § 27 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 22 odst. 1 plemenářského zákona a § 22 odst. 1 vyhlášky, anebo zda jde o dočasné pochybení v důsledku ztráty označení zvířete dle § 27 odst. 7 písm. d) ve spojení s § 22 odst. 6 téhož zákona a § 22 odst. 1 vyhlášky. Uvedené přitom nelze bez pochybností ověřit v podkladech řízení, neboť na to protokol o kontrole nedává jednoznačnou odpověď. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je tak v rozporu se shora citovaným ust. § 68 odst. 3 věta první správního řádu a prvostupňovým rozhodnutím. Lze tak uzavřít, že pokud žalovaný uznává, že mělo být správně aplikováno ustanovení § 27 odst. 7 písm. d) plemenářského zákona, a zároveň odvolání žalobce zamítá a prvostupňové rozhodnutí potvrzuje, pak je třeba, aby byl tento závěr žalovaného v souladu s posouzením správního orgánu prvního stupně.
39. Soud si je vědom, že žalovaný vysvětlil svůj náhled na rozdíl mezi ustanovením § 27 odst. 7 písm. a) a ustanovením § 27 odst. 7 písm. d) plemenářského zákona. Učinil tak však až v písemném vyjádření k žalobě a při ústním jednání před soudem, nikoli v odůvodnění

svého rozhodnutí, jak je požadováno ustálenou judikaturou správních soudů. Soud proto k jeho dodatečné argumentaci nemohl přihlédnout.

40. S ohledem na výše uvedené se soud ostatními námitkami pro jejich předčasnost nezabýval, a to ani navrhovanou moderací výše pokuty. Jen pro úplnost soud k obecné námitce (ne)řádného doručování rozhodnutí správních orgánů uvádí, že žalobce nijak nekonkretizoval, jaké z vydaných správních rozhodnutí nebylo jeho právnímu zástupci doručeno. Je skutečností, že žalobce podal žalobu včas a z jejího obsahu je zřejmé, že je mu znám skutkový stav. Tvrzeným vadným doručením některého z rozhodnutí správních orgánů tak žalobce nemohl být zkrácen na veřejných subjektivních právech.

V. Závěr a náklady řízení

41. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobou napadeného rozhodnutí pro nezákonnost zrušil podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost.
42. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Na žalovaném bude, aby vytýkanou vadu odstranil a zároveň napravil písařskou chybu v záhlaví výroku svého rozhodnutí, kdy na místo částky 20 000,- Kč uvedl částku 23 000,- Kč.
43. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci procesně úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč a náklady právního zastoupení za 3 úkony právní služby po 3 100,- Kč za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby a účast u ústního jednání dne 11. 5. 2022 podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), dále z náhrady hotových výdajů 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, dále z částky 2 142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tedy celkem 15 342,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 11. května 2022

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu